

Mindent a fáról

A szarvasi alkotók hagyományos seregszemléjére – amint az a tavalyi kiállítás megnyitóján már világossá vált – idén, a Város Napján a „FA” jegyében került sor. A Tessedik Múzeum nagytermében a múlt pénteken Szuhaj György köszöntötte az egybegyűlteket.

Tisztelt Vendégek! Tisztelt Alkotók!

Megint összeírtam néhány számomra is nehezen olvasható oldalt. Köszöntök mindenkit ezen a mai koraestén, késő délutánon. Családomat otthon rengeteg növény – fa – virág veszi körül. Édesanyám is imádja a virágot, ha teheti kertészkedik. Édesapám minden kert legel-dugottabb csücskébe is ültetett egy-egy fát, bokrot, vagy legálabb letuszkolt egy szőlővesz-szót, ami neki természetesen ki is hajt, hiszen „zöld a keze”. Így a szemzései, oltásai is általában tökéletesre sikerültek. Ilyen környezeti miatt, s a fának az emberi technika- és kultúrtörténetben betöltött szerepe miatt várható volt, hogy előbb-utóbb a Szarvasi Alkotók Közös Kiállításának témája a FA lesz. Ez idén következett be.

Az előző évek feladataihoz képest idén talán többen adtak be alkotást, s összehatásában egységesebb és jobb kiállítás jött össze. Valószínűleg azért, mert az alkotók nem félnek nagy fába vágni a fejszéküket, a feladattól nem kezdtek ordítani, mint a fába szorult fereg, hanem gondolkodtak és dolgoztak. Köszönöm minden alkotó munkáját a város valamennyi művészetkedvelőjének és a magam nevében is. Én a fához kevésbé értek – mert fafejú vagyok –, kerestem egy szakembert, aki a kiállítást méltó ismeretekkel és bölcsességgel tudja megnyitni. Ezennel átadom a szót Tirják László erdőmérnöknek, a Körös-Maros Nemzeti Park igazgatójának, hogy mondja el gondolatait.

Tisztelt Hölgyeim és Uram, kedves Vendégeink, kedves Barátaink!

Nagy örömmel fogadtam a felkérést, hogy egy fával, mint ősi természetes anyaggal foglalkozó kiállítás bevezetéseként, mint természettel, erdővel dolgozó ember elmondhatok néhány számomra fontos gondolatot.

A mai világunk legnagyobb részben felismert, de következetesen eltitkolt gondja a természetes anyagtól és a természetes világtól való fokozatos

elszakadás. Ezért a fa felhasználása számomra mindig a természetes, az organikus világot jelenti, ami jellemző a mai kiállítás egészére is, hiszen a fa, mint anyag elpusztul, elbomlik, majd mint növény, mint élőlény újraépíti a szerves anyagot egy természeti körforgás keretei között, melyre számos alkotásban találunk utalást.

Azt kérték tőlem a rendezők, hogy arról beszéljek ami eszembe jut és a művészi elemzést és ítélezést hagyjam másra.

Nos, amikor szembeálltam a bölcső-fa-koporsó hármast magába foglaló alkotással, először az Erdő fohászának sorai jutottak eszembe: „Vándor ki elhaladsz mellettem ne emelj rám kezet! ...Én vagyok tűzhelyed melege, ... Én vagyok házad ajtaja, bölcsőd fája ... koporsód felede.”

Másodszor eszembe jutott, hogy az előttem lévő, a XIX-XX. század fordulóján készült bölcső még fából készült, addig a ma használt koporsóink, azok csak fa-utánzatok, ami nemcsak azért baj, mert különböző műanyagokat kell használnunk, hanem legfőképpen azért, mert a fa iránti ősi vágyunkat kielégítve önmagunkat is becsapjuk, és nemcsak a látványpékség vagy a látványműtét, hanem a látványkoporsó is a mindennapjaink részévé vált.

Miért jó a természetes és miért baj a műanyag? A műanyag jellemzője, hogy lelkes és tehetséges vegyészek különböző anyagokból állították elő őket, természetes formában nem léteznek, és hogy milyen hatással vannak az élő anyagra, az emberi szervezetre erről fogalmunk sincs. Elég, ha csak arra utalok, hogy vannak anyagok, melyek az Európai Unióban be vannak tiltva, mert mérgezőek, míg az Egyesült Államokban más kutatók azt mondják, hogy ezekkel semmi gond nincs, nyugodtan lehet használni.

A WWF, a Világtermészetvédelmi Alap hazai vizsgálatai szerint egy hozzám hasonló korú, 40-50 éves Magyarországon élő férfinak a vérében 50 különféle ismeretlen hatású műanyag található. És erre azt kérdezzük tanácstalanul, mitől vagyunk betegek, mitől halunk meg fiatalon?

Ezért az olyan kiállítás, amely a természetessel, így például a fával foglalkozik, mind a közös jövőnk, mind a közös élhető világunkat szolgálja.

A mai kiállításon 35 alkotó különböző technikával készített alkotását láthatjuk, akik valamilyen szálon kötődnek Szarvashoz. A művészek a fához kapcsolható gondolatok bontották ki műveikben, ki mint anyag, ki mint élőlény tekintett a fára.

A kiállításon találkozhatunk olyan művel, amely több évtizedes akácdeszkat használ az alkotás és a gondolatai keretének, találkozhatunk fatörzsmetszetekből álló csodálatos harmóniájú szoborral, az életünket körülölelő természetet, fákat, erdőket, holtágakat magukba foglaló festményekkel, találhatunk példát a göcsörtös faág ábrázolására, amely támaszt nyújt a megöregedő karjainknak és több helyen beleütökhözhetünk az árnyat és menedéket nyújtó idős fák csodálatos ábrázolásába.

Csak gratulálni tudok a sikeres témaválasztáshoz a rendezőknek, és meg szeretném köszönni az alkotóknak a köz és a jelenlétük nevében, hogy megajándékoztak minket e gazdag kiállítási anyaggal, amely a fában, erdőben és vízben kifejezetten gazdag városunk szellemének köszönheti a létét. Nos azt kívánom mindenkinek, hogy bejárva a termet és a karzatot, fedezze fel önmaga számára a művekben rejlő sok szépséget és gyönyörűséget,

kellemes tárlatlátogatást és élményekben gazdag időtöltést kívánok.

Köszönöm a gondolatokat!

A jövő évi feladat kihirdetése következik: 2011-ben csak olyan művészeti alkotást lehet – kell – beadni a Szarvasi Alkotók Közös Kiállítására, ami a LÓ-val foglalkozik. Szóval LÓ! Az már mindegy, hogy faló, hintaló, vagy vasaló, de ló legyen. A trójai falovat én csinálom, azzal nem kell küszködnöm.

Mielőtt a közönség megnézhetné az alkotásokat, az alkotók meg lóhalálában elindulnának alkotni, még néhány gondolat: Néhány alkotást idén is sikerült határidőre megkapni – sokat nem. Majdnem minden alkotás kiállításra készen érkezett, csak néhányat szegeltünk, drótoztunk újra. Befizetéseket még nem ellenőriztem, így ezért még nem moroghatok.

Köszönet: Köszönöm a kiállítás támogatását a Solart Lám-paháznak.

Normális rendezvényen díjakat szoktak kiadni az arra érdemeseknek. Ez itt is így lesz. A Fa Díj Nagyfa fokozatát adományozom Tirják Lászlónak, Horváth Mariannak, Hovorka Andrásnak, Nagy Gábornak, Bereznai Péternek és Molnár Mihálynak. Kisfa fokozatot Gulyás Andrásnak, Gyulai Marikának, Brlász Zsoltnak és a házigazda Roszik Zoltánnak.

Valamennyi kiállító művész kérék, hogy ma itt keressenek meg, ők is kapnak Fa Díjat plusz egy kis okitást az alkotásuk mellé.

Hat óra előtt ezt a karácsonyfát (egy léggömbökre erősített, a teremben lebegő elszáradt karácsonyfát – a szerk.) – bár nincs itt a Karácsony ünnepe – elreptetjük a Mindenható teremtől, s valamennyi égi lakó és Szellemvilág felé.

